

EEN AVOND
DOOR JOHAN DE MOLENAAR

Het was een avond, nevelstil —
Wij gingen langzaam langs de wegen
den traag-verwaasden einder tegen,
gerust en eensgezind van wil.

Wij wisten alles van elkaar,
geen enkel ding werd meer verzwegen
toen wij dien mist'gen einder tegen-
gingen, een eenzaam menschenpaar.

En onze oogen werden groot
toen op de landen, wijdgelegen,
de zeeg'ning zonk van fijnen regen,
eentonig als de groote dood.

En de avond werd een koele nacht
met slechts de stem nog van den regen,
alom, en op ons aard-ontstegen
geluk, grooter dan dag of nacht.
